

ТРАУРНИЙ МІТИНГ НА КРАСНІЙ ПЛОЩІ

Л. СТЕЦЕНКО,
секретар комітету ком-
сомолу Світловодського
комбінату твердих спла-
вів і тугоплавких мета-
лів.

ВИХОВУВАТИ СЕБЕ

Суспільно-політична атестація комсомольців — співробітників районного відділу внутрішніх справ, яка відбулася у нас недавно, перетворилася на перевірку того, як вони дбають про формування активної життєвої позиції кожного члена колективу, про забезпечення ними суворого дотримання соціалістичної законності, непримиренності до її порушень.

Відобіралися вона і у вивченні передового досвіду, і в розповідях молодих про оволодіння професійними знаннями, і багато в чому іншому, що згуртовує колектив у прагненні краще справлятися зі

службовими обов'язками. Особливу увагу під час атестації звернули на вдосконалення ідейно-політичної освіти молодих працівників міліції, вивчення ними творів класиків марксизму-ленінізму.

Копітка, конкретна робота, яка була проведена під час підготовки до суспільно-політичної атестації, сповна виправдала себе і може розглядатися як хороший приклад справжньої діловитості. Звіт кожного комсомольця обговорювали з великою зацікавленістю, принципово; спілчани внесли немало цінних пропозицій.

Змістовним були звіти комсомольців Сергія Пус-

товийта, Федора Діхтіренка, Любові Данилюк, Валерія Маїзюка, Бориса Райчука та інших. Разом з тим, суспільно-політична атестація показала, що ряд комсомольців мало працювали над підвищенням свого професійного, ідейно-політичного та культурного рівня. Атестаційна комісія, бесідуючи з кожним учасником Ленінського заліку, свої пропозиції та зауваження по виконанню особистих комплексних планів деяких комсомольців вирішила висунути на обговорення комсомольських зборів, де і буде прийнято остаточне рішення щодо їх атестації.

ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК

Взявши активну участь у Ленінському заліку «Рішення XXVI з'їзду КПРС — в життя!», комсомольці райвідділу міліції ще раз підтвердили своє прагнення виконувати свій обов'язок перед народом так, як вимагає партія і комсомол.

І. КАЛЕНИК,
член комітету комсомолу Гайворонського райвідділу внутрішніх справ.

Із династії Сиволапів

Доярка Полонинського відділення Перегонівського цукрокомбінату комсомолка Зіна Пономарчук з дитинства хотіла бути схожою на неньку Ганну Іванівну Сиволап, також доярку, котра ось уже кілька років підряд добивається чотиритисячних надойв молока. У складних умовах нинішньої зими комсомолка не набагато відстає від матері. Має від кожної корови по 680 кілограмів молока (у Ганни Іванівни на кілька десятків літрів більше).

Поруч із Зіною на фермі працюють й інші комсомольці. Є серед них ще двоє представників трудової династії Сиволапів: Люда — доярка, Мико-

ла — фуражир. Їхній батько В. І. Сиволап теж працює в тваринництві.

Кілька років тому Зіна вийшла заміж за молодого механізатора Петра Івановича Пономарчука, мають дочку, живуть у власному будинку. Обоє добросовісні в роботі. Задоволені батьки своїми дітьми. Недарма Ганна Іванівна так розповідає про Зіну:

— До роботи вона в мене беручка. І хоч про бажання наздогнати мене в труді нічого не каже, та знаю, що вона подумки мріє про це. А мені приємно, що є надійна зміна,

С. ПІДДУБНИЙ.
Голованівський район.

Наслідуючи приклад наставників

+ 1% — 0,5%

Напруженими буднями живе трудовий колектив колійної машинної станції № 63.

Зобов'язавшись підвищити планову продуктивність праці на 1 процент і знизити додатково собівартість виконуваних робіт на 0,5 процента, тут домоглися вагомих успіхів. Так, продуктивність праці перевершила планову на 11,4 процента. За підсумками соцзмагання I та III кварталів минулого року колійна машинна станція виборолла першість на Одеській залізниці і нагороджена перехідним Червоним прапором. У другому кварталі колектив удостоївся другої премії Міністерства шляхів сполучення і ЦК профспілки працівників залізничного транспорту. Що сприяло цим успіхам?

Насамперед, чітка організація праці: середній вибіток у годину «вікна» складав 285 метрів при завданні 265. На підприємстві створені відповідні побутові умови для робітників: є тут дитсадок, магазин, їдальня, побутовий корпус. Невдавно введено в дію депо по ремонту важких і колійних машин. Трудомісткі процеси механізовані на 88 процентів.

У здобутках трудового колективу є вагома частка праці і комсомольців та молодих виробничників. Цими морозними ранками польова колісна станція, яку очолює Микола Миколайович Мережко, залишає базу і виїжджає на ремонт колії. У вагонах лунають бадьорі голоси, жарти. Нікого не лякають суворі примхи зими: ні мерзлий гранітної міцності ґрунт, ні холод металу, за який доводиться братися руками.

У складі колони трудиться 11 комсомольців. А всього в комсомольській організації КМС № 63 26 членів ВЛКСМ. Комсомолу підприємства очолює кандидат у члени партії Віктор Литвиненко.

На підприємстві чимало колишніх комсомольців, котрі вирости і стали керівниками виробничих підрозділів. В. І. Шаблій прийшов у КМС у 1959 році, був комсомольцем. Відслуживши у лавах Радянської Армії, знову повернувся на рідне підприєм-

ство. Тут став комуністом. Нині трудиться майстром дільниці, обраний секретарем її партбюро.

Керівником колони став вихованець комсомолу, нині член КПРС С. М. Кодола.

Колійний комсомолец Д. Я. Цимбал був колійним робітником, а нині комуніст трудиться механіком. За успіхи в трудовому суспільстві нагороджений орденом Трудової Слави III ступеня. Сьогодні Д. Я. Цимбал — наставник свого сина Сергія Цимбала та його дружини Стефанії.

Наслідуючи приклад комуністів, постійно йдуть в авангарді соціалістичного змагання комсомолки Лідія Сорокіна, Іраїда Родіонова. Активістом у громадській роботі зарекомендував себе комсомолец дорожний майстер Геннадій Дронін. Він веде школу комуністичної праці. Як активний прихильник і любитель спорту, організував на підприємстві баскетбольну команду, яка з успіхом виступає на міських змаганнях.

Самовіддана праця, висока трудова дисципліна серед комсомольців і молодих виробничників постійно сприяють підвищенню продуктивності праці. Ось, приміром, раціоналізаторська діяльність молодих. Їхні нововведення спрямовані на підвищення продуктивності і зменшення ручної праці. Особливо ефективними були раціоналізації молодих робітників Олега Зайцева та Дмитра Зимарєва. Усього на підприємстві протягом минулого року майстрами творчої думки подано і впроваджено 31 раціоналізаційну з економічним ефектом 23,3 тисячі карбованців.

До дня Перемоги колектив КМС № 63 зобов'язався капітальним обсягом відремонтувати 18 кілометрів колії, причому 80 процентів робіт виконати з оцінкою «відмінно». У завершальному році п'ятирічки колійники зобов'язалися охопити капітальним ремонтом 62,7 кілометра колії, всі планові завдання виконати до 25 грудня.

О. ГОЛОБОРОДЬКО,
працівник знав'янської міської районної газети «Серп і молот».

Пакувальницю рафінаційного цеху Другого імені Петровського цукрокомбінату О. КАЛЕНЮК (на знімку) знають як старанну виробництву. Два роки працює комсомолка на підприємстві і вже заслужила авторитет у товаришів та керівництві.

При плані 28 Ольга цюзмінні упакує 37 коробів цукру «Дорожний», виконуючи завдання на 115—118 процентів.

Фото В. ГРИБА.

снт Олександрівка.

ТА, ЩО ПІДКОРЯЛА МОРЕ

Морські склячки відбивають час у невеличкому будиночку жителя Жданова Н. М. Кісса. Цей порядок заведено господаркою не тільки тому, що живе вона в приморському місті, де нестихаючий шум хвиля чути в багатьох квартирах. Мелодійний передзвін до блиску надраєного суднового дзвону нагадує Наталії Миколаївні про далеке плавання, суворі ости і поїзди в парусах, про її бойову молодість, про тих, з ким вона пройшла тисячі миль по всіх морях і океанах.

Солов'ятний весняний морський вітер змусився в будиночку Наталії Миколаївни з ароматом квітів. Наближався Міжнародний жіночий день — 8 Березня. З святом першим її поздоровили комсомольці пароплавання.

— Наталіє Миколаївно, побутує думка: жінці шлях на палубу корабля заважає. Недавно в Португалії знайшли старовинний пергамент, в якому прямо сказано: судно, на яке ступила жіноча нога, підлягає спаленню. Що ж Вам допомогло зламати усталену думку про морську службу як суто чоловічу роботу?

— Все почалося з тієї жінки, подорожницею батьком — викладачем мореплавного училища в Бердянську. Так, справді, мрія тоненької дівчинки з кісками, якою я була тоді, водити судно, підкоряти моря, була надзвичайно сміливою на той час. Чи

справді позначалося старе повір'я про лихо, яке жінки приносять у плавання, чи не під силу вважалась для них морська робота. Але, знаєте, мене надихав приклад ровесниць — Паші Ангеліної, яка кинула клич «Дівчата — на практик!»; Лютічці Поліні Оспенко, всіх тих далеких подруг, які бралися за найскладніші і незвичні для жінок справи.

Так романтика голубих доріг привела мене на парусник «Желаний». Я там працювала півроку, брала участь в авіалах, фарбувала, чистила, навіні з усіма несеа вахту. Незабаром навіть найзапекліші скептики переконалися, що матрос з юнга з кісками виштов відмінний.

— Ну, щодо скептиків, то їх, мабуть, не бракувало?

— Так, і особливо в Ростовському політехнікумі подібною транспорту, до якого я вступила. Сиволап, обітрянні капітани, запрошені до приймальної комісії, не зраджуючи своїм мінер, завжди були галантними з дамами, приїздили для мене найбільш каверзні запитання. Але я вже добре розуміла: для того, щоб плавати по морю, аж ніяк не можна планувати по навчальних програмах. Як потім мені сказали: «Екзаменаційний штурм Ви витримали з честю».

— А після технікуму прямо по курсу у Вас було

ЗУСТРІЧ ДЛЯ ВАС

виконання давньої мрії. — Так, і цього курсу я не зрадила своє життя. Мене призначили штурманом далекого плавання, я пройшла практику на теплоході «Вєга», здійснила рейс через Атлантику, працювала першим помічником капітана на лінійних Азова. І тепер вже ніщо не дивувало, коли по трапу на судно піднімалась жінка.

Наталіє Миколаївно, 23 лютого ми слухали радіопрограму, присвячену Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Там прозвучали поздоровлення і на Вашу адресу...

— Звичайно, адже я продовжувала службу на флоті і під час війни. На теплоході «Анатолій Серов» доставляла боеприпаси в обложеної Севастополь, під вогнем противника вивозила поранених бійців, допомагала перекидати десант у Феодосію. Це були справді вогненні рейси: де в'ялосто п'ять разів зазнала майже беззахисний «Анатолій Серов» атак з повітря. В одній з таких операцій я була тяжко поранена, але все ж довела зранене судно в порт приписки.

— Ви перша жінка-капітан нашої країни, удостоєна за багаторічну роботу на флоті високого звання — Герой Соціалістичної Праці. А коли відбулося Ваше посвячення в капітани?

— Це було вже після війни. Я повернулася у рід-

ну гавань. І перед тим, як зійти по трапу, мені вручили новий кітель. У Керчі я прийняла старе судно, яке чудом збереглося. А друзі посвятили мене в капітани. Мабуть, цей життєвий ритуал був зайвим. Адже моє життя давно і міцно було зв'язане з морем, багато разів я була випробувана.

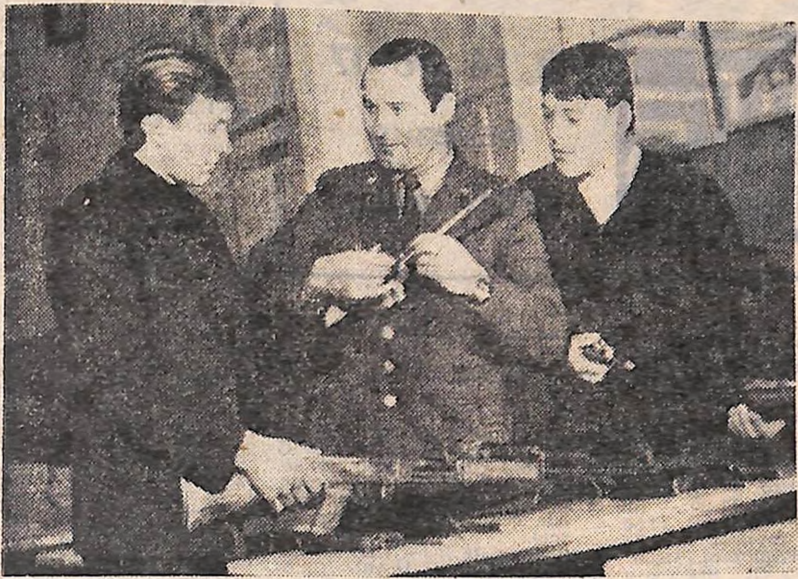
Тисячі миль зробила я по голубих просторах Азова. Зерно і вугілля, верстати і устаткування — все необхідніше для відбудови індустріального Донбасу було в трюмах суден, які доводилося водити давню знайомими маршрутами.

— А як називалося останнє судно, на якому Ви працювали?

— Це був роботяга, суцьогопакте судно «Піонер». І ви знаєте, вплило так, що на пенсію ми виходили разом. Ось на пам'ять про «Піонер» команда теплохода і подарувала мені цей судовий давні, який і сьогодні в моїй кімнаті. ...Затамувавши подих, слухають під його передзвін розповіді Наталії Миколаївни численні гості — школярі приморського міста, учні місцевого мореплавного училища, молоді матроси. Н. М. Кісса сама часто вирушає на судно Азовського пароплавання. Мудрою порадою, багатим життєвим і професійним досвідом вона щедро ділиться з капітанами, штурманами Жданова, своїми вчорашніми вихованцями — тими, кому ще так далі слідує остерегу моряків Азова.

М. СТОЛЯРОВ,
С. САВЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

Жданов
Донецької області.

Хто з юнаків-допризовників не хоче ще до служби в армії оволодіти азами військової справи? Певна річ, що займатися цим треба всерйоз. Перш за все на заняттях з початкової військової підготовки, — так, як це роблять учні Новгородківського СПТУ № 36 Анатолій Хильченко та Сергій Студинський. Вони — відмінники з військової підготовки. Уміло передає їм знання з свого предмета викладач В. І. Гринько.

На знімку: В. І. ГРИНЬКО (у центрі) з Анатолієм ХИЛЬЧЕНКОМ (зліва) та Сергієм СТУДИНСЬКИМ у навчальному класі з військової підготовки.

Фото С. ФЕНЕНКА.

Вікторина «Обеліски»

ВІДПОВІДІ
НА ЗАПИТАННЯ
ДРУГОГО ТУРУ:

1. Проспекти, вулиці, провулки м. Кіровограда носять імена Героїв Великої Вітчизняної війни — Аксєнкіної, Антонова, Барболіна, Ватутіна, Васильки, Говорова, Глібка, Габдрахманова, Гайдара, Уляни Грозової, Єгорова, Зінченка, Кошова, Конєва, Зої Космодем'янської, Липинка, Матросова, Медведєва, Панфілова, Рудієва, Родічєва, Толбухіна, Фісановича, Лізи Чайкіної, Черняхівського, Шатила.

2. У списку воїнів-земляків, які здійснили подвиг, що пов'язаний з іменем Олександра Матросова, перший стоїть знаменитий Іван Герасименко. Він відзначився в бою під стінами дерев'яного Новгородського 29 січня 1942 року, де разом з бійцями О. Крайновим і Л. Черемновим закрив амбразуру фашистських дзотів. Веєм трьом їм було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. У ті дні в газеті «Правда» було опубліковано «Баладу про трьох комуністів» Миколи Тихонова.

А на молдавській землі в липні 1944-го повторив подвиг Олександра Матросова командир відділення розвідувальної роти 295-ї стрілецької дивізії Дмитро Крижанівський — уродженець села Красносілья Олександрівського району. В селі Шерешні встановлено обеліск, на якому викарбувано ім'я нашого земляка, котрий перед війною пройшов неабияку школу мужності, працюючи в міліції в м. Горлівці.

Комсомолец із Карелії Микола Ричагін у першій дії війни, вбившись з оточення, жив в селі Злици Маловішерського району. Звідси в березні 1944 пішов знову в дію армію. Свій безсмертний подвиг він здійснив в польському містечку Ключборка в січні 1945-го року. Тут встановлено пам'ятник визволителям Польщі. Іменем Героя Радянського Союзу Ричагіна названо вулицю в Малай Висці і алею в міському парку Ключборки. Ного ім'я носять піонерські загони в Карелії.

До епіків обласної

комсомольської організації занесено ім'я Архипа Маніті — уродженця села Лозуватого Ульянівського району. Він повторив подвиг Олександра Матросова за два тижні до Дня Перемоги в районі Сілезького вокзалу в Берліні. Гвардійський сержант Архип Маніті підняв своє відді-

лення в атаку, коли 270-й полк 89-ї стрілецької дивізії вів жорстоку вуличну бій, руйнуючи укріплення ворога. В селі Лозуватому встановлено пам'ятник Герою.

Під час визволення Кіровоградщини стали відомими імена матросів Костянтина Емельяненка, Павла Кузуба, Анатолія Комара, Івана Снегірьова та Василя Карпенюка.

Комсомолец з Кременчука Костянтин Емельяненко здійснив свій подвиг 25 листопада 1943 року біля станції Павлів Онуфріївського району. Ім'я його викарбувано на обелісках, що споруджені в його рідному Кременчуку і на території Онуфріївського району.

Під час штурму висоти 177,0 поблизу села Куцеволівки відзначився воїн 110-ї гвардійської стрілецької дивізії старший сержант В. П. Леонов, старший сержант А. В. Борискін, сержант Е. О. Чесноков, старшина М. П. Наріш, рядовий П. С. Кузуб. 22 лютого 1944 року всім їм було присвоєно високе звання Героя Радянського Союзу. Комсомолец з Кубані Павлу Кузубу — посмертно (він загинув, закривши на висоті 177,0 амбразуру ворожого дзота).

Комсомолец з м. Слов'янська Анатолій Комар був сипом полку. Під час визвольних боїв за Онуфріївку він був розвідником. Коли 23 листопада 1943 року розвідники під-

корювали в атаку, піднявши їм перекрив ворожий дзот. Ного й закрив своїм тілом Анатолій Комар, який був на вістрі атаки. Іменем наймолодшого із 263 матросівців названо траулер Балтійського флоту. Ім'я А. Комара носять піонерські загони в Онуфріївському районі і Слов'янську. В 1967 році на місці загибелі героя було споруджено обеліск з барельєфом матросівця, який посмертно був нагороджений орденом Вітчизняної війни 1-го ступеня. В музеї Онуфріївки є експозиція, де виставлено матеріали про Анатолія Комара.

6 грудня 1943 року біля села Моморшного Знаменського району знищив кулеметне гніздо і дев'ять гітлерівців, закрив амбразуру ворожого дзота кулеметник 66-ї мехбригади Іван Снегірьов. Родом він з села Акіленки Кіровоградської області.

А вісімнадцятирічний москвич Василь Карпенюк повторив подвиг Матросова біля села Багдурівки Олександрівського району. Він був кулеметником 8-го механізованого корпусу.

Під час експедиції «Літопис Великої Вітчизняної» матеріалами про подвиг цього героя проповіли експозиції музейних кімнат піонерів і комсомольців середньої школи № 472 м. Москви та олександрівської десятирічки № 12.

3. У дні святкування 40-річчя визволення Петрівського району від німецько-фашистських загарбників в селі Зеленому відкрито меморіал на честь полеглих героїв. На постаменті стоїть легендарна тридцятичотвірка, а поруч на гранітних плитах встановлені барельєфи танкістів І. Дунаєва, М. Леопова, М. Сисолетіна, О. Безсонова. Це воїни 18 жовтня 1943 року першими прорвалися в село крізь оборонні вали ворога, знищивши танк, 15 транспортних машин, 146 гітлерівців, і загинули в палаючому Т-34. Ім'я посмертно присвоєно звання Героїв Радянського Союзу. Ім'я командира танка лейтенанта І. В. Дунаєва нині носять піонерська дружина Зеленої середньої школи.

4. Бронзові бюсти двічі Героям Радянського Союзу П. К. Кошовому та О. Ю. Мазуренку встановлено в м. Олександрії та селищі Устимівці.

Олександрієць Петро Кирилович Кошовий в Червоній Армії з 1920 року. Був командиром взводу, ескадрону, началь-

ником полкової школи, начальником штабу полку. В 1939 році закінчив Військову академію імені М. В. Фрунзе. Перед війною — командир мотострілецької дивізії. Під час Сталінградської битви дивізія П. К. Кошового відіграла важливу роль в зриві плану Майнштейна прорватися до оточених військ Паулюса. Біля хутора Нижньо-Кумського підрозділи дивізії захопили 60 фашистських танків.

П. К. Кошовий командував корпусом, який визволяв Джанкой, Сімферополь, штурмував Саніаторію. За вміле керівництво боєвими діями в боях у Криму генерал-майор Кошовий 16 травня 1944 року був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Другу зірку Героя він отримав за бої в Східній Пруссії і за битву за Кенігсберг.

Олексій Юхимович Мазуренко родом з села Леїшків Устимівського району. В 1938 році поступив у школу морських льотчиків. Ного бойова біографія почалася в першій дії війни на Балтиці. 24-річний льотчик морської авіації Олексій Мазуренко тільки за перший рік війни потопив більше 20 ворожих кораблів, знищив велику кількість бойової техніки гітлерівців. Звання Героя Радянського Союзу був удостоєний 23 жовтня 1942 року. З 1944-го він командир полку.

За роки війни О. Ю. Мазуренко здійснив близько 300 бойових вильотів. Другою медаллю «Золота Зірка» нагороджений 5 листопада 1944 року.

Першими найбільш повні відповіді надіслали кіровоградці С. Колісник, С. Колесников, І. Чорноіван, знам'янини О. Рябошапка.

ЗАПИТАННЯ ТРЕТЬОГО ТУРУ:

1. В одному з населених пунктів Кіровоградщини на постаменті встановлено погруддя радянського генерала, який загинув на початку Великої Вітчизняної війни. Хто він, що ви знаєте про його подвиг? Назвіть ім'я скульптора, який створював цей пам'ятник.

2. Де встановлено пам'ятник піонерам-героям, які відзначилися в боротьбі з окупантами на території Кіровоградщини? Що ви знаєте про діяльність цих патріотів?

3. У Берліні в Трентовському є історико-меморіальний пам'ятник воїнам Червоної Армії. Хто його автор? Як ви знаєте ще пам'ятники Героям Великої Вітчизняної, що створив цей відомий скульптор?

ІНТЕРВ'Ю АПН

«Пам'ятаючи про війну, працюємо для миру»

В Радянському Союзі на запрошення товариства «СРСР — США» знаходились керівники Національної ради американо-радянської дружби. Виконавчий директор ради Алан Томсон в інтерв'ю кореспонденту АПН сказав: «Однією з основних тем наших бесід як в товаристві «СРСР — США», так і в інших радянських громадських організаціях було спільне святкування у наших країнах 40-річчя перемоги над фашизмом».

— Ми хочемо, щоб ця подія була відзначена в США належним чином, тому що там прагнуть припізнати роль Радянського Союзу у розгромі гітлерівської Німеччини. Крім того, чиняться зусилля перекласти важливі домовленості, яких дійшли країни-союзниці у Ялті і Потсдамі, що може серйозно зашкодити миру в Європі і процесу роззброєння.

Таким чином, святкування 40-річчя Перемоги посприятимуть мобілізуючим фактором у справі згуртованості людей у боротьбі за мир і розрядку. У наш час більшість американців виступає за роззброєння, однак треба постійно нагадувати на уряд, який до цього часу не виявив реальної готовності до обговорення цих питань.

Тому особливо важли-

во, щоб люди в США усвідомили не тільки ту вирішальну роль, яку зіграла Червона Армія у військовому розгромі фашизму, але й вклад СРСР у справу роззброєння. Радянський народ згуртувався у роки війни для боротьби проти нацизму, а в наші дні для боротьби із наслідками нової війни, яких ще багато у Сполучених Штатах і в світі взагалі.

Сьогодні одне з найголовніших завдань нашого співробітництва з іншими американськими демократичними організаціями — підготовка до ХІІ Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві. Наша рада була однією із заступників національного підготовчого комітету, у роботі якого нині бере участь близько 30 громадських організацій. Ми гадаємо, що в Москву приїдуть близько 500 молодих американців. Наступний фестиваль має велике значення. У Сполучених Штатах не припиняються спроби певних кіл замовчати його, а уряд субсидує «альтернативну» молодіжну конференцію на Ямайці. Але американці все більше цікавляться фестивалем у Москві. Оскільки воїни занепокоєні станом і майбутнім радянсько-американських стосунків.

Андрій БЕЗРУЧЕНКО.
(АПН).

У Південно-Африканській Республіці можна трішки темніше дитина у віці до 15 років знаходиться на межі голодної смерті. Більш як 4 мільйони дітей моринних жителів страждають від недоїдання. Ці дані навів у спеціальній доповіді відомий південноафриканський вчений-економіст Т. Вері'яні. Як вважає дослідник, цифри дають лише приблизну картину про масштаби голоду у країні. На знімку: черга за водою та сухим молоком. Іні роздають благодійні організації у одному з бунтустанів ПАР — племенних резерваціях, створених урядом Преторії на безплідних землях для ізоляції африканського населення.

Телефон ЮПІ — ТАРС.

